

Vršovice 1.7.2012

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na bohoslužbě ve 4. neděli po Trojici a zdravím vás pozdravem: „Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.“

Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? (Psa 27:1 CEP)

Píseň:

Modlitba: Pane Bože, děkujeme Ti za dar svědectví. Děkujeme Ti za všechny, kteří přijali Tvé pozvání k novému životu, kteří přijímají posilu evangelia o Tvém Synu a našem Spasiteli Ježíši Kristu. Jsme vděční za každé povzbuzení, za každé ujištění o tom, že již dnes nabízíš nový život. Že na nás je pouze to, abychom jej přijali, abychom se nechali naplnit vděčností a v poslušnosti Tvých dětí šli Tvou cestou svobody a zároveň služby.

Prosíme Tě, aby i naše životy, život tohoto sborového společenství byl posilou a povzbuzením pro lidi kolem nás. Abychom se i my stali svědky o Tvé milosti v Ježíši Kristu, která dává naději celému Tvému stvoření jako celku, ale také každému jednomu člověku kolem nás. Amen.

Čtení: Ž 23

Píseň:

Text: Mk 4,35-41

Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh. (Psa 42:12 CEP)

Je to krásný text z žalmu 23. Vyznání, které nás potěší a povzbudí. Těší nás, když se smíme setkat s člověkem, který takto vyznává, že jeho život je v Božích rukách. Když slyšíme vyprávět o takových lidech. Jakoby to i v nás probouzelo stejnou důvěru, stejnou sílu k vyznání. Ale zároveň jsme zaskočení v konkrétních situacích vlastní neschopností takového vyznání. Ve chvílích osobních i celospolečenských. Velice silně k nám právě do takových situací promlouvá příběh z Marková evangelia, příběh o utišení bouře.

Když se podíváme do předcházejících textů v Markově evangeliu, uvidíme,

že i ten náš dnešní je součástí „výuky“ učedníků. Chcete-li, výuky církve. I naší výuky. Ve 3. kapitole jsou učedníci vysláni s pověřením: „Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat a aby měli moc vymítat zlé duchy.“ Ale to, že už je Ježíš vyslal, to prostě ještě neznamená, že to všechno zvládnou. A tak je Ježíš učí. Učí je chápat to, s čím přichází. Učí je chápat slovo naděje. Když pronese krásné podobenství o rozsévači, podobenství o království Božím, musí si vzít učedníky stranou a snaží se jim toto podobenství znovu vysvětlit. Říká: „Nerozumíte tomuto podobenství? Jak porozumíte všem ostatním?“ To říká těm, které už vyslal. A že to není jen tak, jestli Ježíšova slova pochopíme a uchopíme pro svůj život, je zřetelné právě v příběhu o utišení bouře.

Toto úterý byla v našem sboru návštěva mládeže z Německa a Kuba pro ně připravil program právě na tento příběh. A to první, na co se zeptal, bylo, z čeho mají strach. Byli velice otevření, zaznělo toho mnoho - s humorem i vážně. A jeden z hochů za mnou přišel a říkal, že má v srdci Ježíše Krista a z ničeho strach nemá. Uvědomil jsem si, že to je výpověď člověka, který ještě neví, co to strach je. Že je ještě na souši a Ježíš ho nevezal s sebou na jezero. Ještě mu neřekl „Přeplavme se na druhou stranu“. Bezesporu, slyšel o Ježíšovi. Slyšel vyprávět jeho podobenství o Božím království. Nadchlo ho - úplně stejně jako učedníky. Úplně stejně jako každého, kdo Ježíšovo kázání měl možnost slyšet. I když mnozí řeknou, to je nesmysl, tak kdyby to fungovalo, byli by rádi. Ono by to bylo hezké, kdyby to tak bylo.

A Ježíš učedníkům říká „Přeplavme se na druhou stranu“. A následuje zajímavý obrat - učedníci ho vzali na loď a vyrazili. Přichází změna subjektu vyprávění. Učedníci Ježíše vezou lodí na druhou stranu. A plují. A spolu s nimi mnohé další lodě. Jsme zváni na plavbu životem, najednou je zřetelné, že se chyba může vymstít, najednou je zřetelné, že ty mocnosti v životě mohou být velice reálné. Ten obraz příběhu o plavbě po velké vodní ploše byl a stále je velice výmluvný. Bezbrannost, vydanost člověka.

Člověke si uvědomí, že mocnosti jsou skutečně mocnostmi. Přichází bouře a najednou se ukazuje, že hrdinná slova o tom, že máme Ježíše v srdci a nemáme z ničeho strach, jsou jen slova. Ono to nejde tak rychle, jak by člověk chtěl. Nejde si říct - znám Ježíše z Nazareta a proto už neznám strach. Jsem někde jinde než ostatní lidé. Mě se už bouřka netýká - ta se

týká těch ostatních, ale na naší lodi je Ježíš. A ono to tak nebylo. A ani to tak není. Je to velice tvrdé upozornění pro pokušení náboženského titánství, pro pokus vydělit se ze života, oddělit se od ostatních lidí. Ale zároveň je to veliké povzbuzení pro nás všechny, kteří ten strach známe. „Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná.“ Životní situace, kterou každý z nás zná. Strach ze zítřka, strach z toho, co přijde, protože už nemám sílu dál bojovat, už vlastně ani nemám představu jak. „On však na zádi lodi na podušce spal. I probudí ho a řeknou mu: "Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?"

To je existenciální nejistota, nejistota, bolest víry, do které nestačí přijít s dětským tvrzením - mám v srdci Ježíše, já nemám strach. A přece s tím Ježíš vlastně přichází. Pohrozí větru a dešti a ony umlknou. A učedníkům vyčte, že mají malou víru. Jsme tedy někde úplně jinde, je to s naší vírou skutečně tak špatné? Skutečně bychom měli k bolestem životů našich i životů druhých přistupovat s nadhledem víry?

Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.

Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.

Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, tot' mne potěšuje.

Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.

Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

Žalmista vstupuje právě do tohoto našeho tázání a smutku, naší nedůvěry v Boží pomoc, vstupuje do naší bolesti a ptaní. Vstupuje jako ten, který to zná, který často k Hospodinu volal a volá a prosí o pomoc. Který rozhodně není dokonalý. Však je tento žalm připsán Davidovi.

A právě pro toto lidství žalmisty tento žalm mluví. Právě proto ho máme tak rádi. Proto nám dává sílu k rozhodování v životních situacích, do kterých se dostáváme. Protože je to vyznání člověka, který prošel mnoha zkouškami a mnohým strachem a pochybením. Mohli bychom v tuto chvíli vzpomínat a děkovat za konkrétní lidi, kteří se k tomuto vyznání dokázali v životě propracovat a proto na nás měli a mají takový vliv. V příštím týdnu bude mít 100. výročí narození sestry Blechová. Pro mě byla jedním z těch svědků, kteří uměli povzbudit svoji vírou, svoji poctivou vírou, ona si na nic nehrála. Stejně tak jsem si hned vzpomněl na vyprávění sestry

Pospíšilové o její mamince, která se musela starat v 50. letech o celou rodinu, protože jejího muže zavřeli komunisté. A hned utíkají myšlenky k rodině Rejtharově z našeho sboru.

Dnešní texty jsou povzbuzením, které máme slyšet. Ujistění o tom, že Hospodin má v Ježíši Kristu v ruce náš život. Nezávisle na tom, jak moc si to uvědomujeme. To máme vědět, to nám smí být povzbuzením. Tak i my můžeme být součástí oblaku svědků pro tento svět. Amen.

Píseň:

Přímluvná modlitba: Pane Bože, náš Otče, vyznáváme před Tebou svůj strach. Vyznáváme nejistotu tváří v tvář cestě našeho Pána a Spasitele Ježíš Krista. Přiznáváme se ke chvílím, kdy stejně jako učedníci na lodi ani my se bojíme, že na nás zapomněl. Ale Ty nás učíš rozpoznávat hodnoty Tvého království, které přinesl Ježíš. Učíš nás rozpoznávat Tvoji pomoc v našem životě. A tak nás povzbuzuješ k našim modlitbám za lidi i celý svět.

Voláme k Tobě i dnes a odevzdáváme do Tvé milosrdné ruky všechny ty, kteří jsou na cestách. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme Tě za rodiny - za vztahy mezi partnery, mezi generacemi. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme Tě za všechny, kdo k Tobě hledají cestu, kdo hledají cestu svého života. Za ně Tě, Pane, prosíme.

Prosíme Tě za církev. Prosíme, abychom jako Tví svědkové uměli odkazovat k Tvé pomoci v životě osobním i společenském. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za naši nemocnou společnost. Prosíme, abychom jako občané nepropadali skepsi a beznaději. Za to Tě, Pane, prosíme.

Prosíme za postižené ničivými požáry v Coloradu. Za ně Tě, Pane, prosíme. Voláme k Tobě každý osobně, ať už potichu nebo nahlas.

Prosíme, vyslyš nás, když spolu se všemi křesťany k Tobě voláme jako ke svému Otci: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes. A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.“

Ohlášky:

Povzbuzení: Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý; ale on vložil na mne svou pravici a řekl: "Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu. Zj 1,18n

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Ep.4,7

Píseň: